

Tretia adventná nedeľa (cyklus C)

Rozjímanie na tretiu adventnú nedeľu (cyklus C). Navrhované témy sú: radosť kresťana sa rodí z Pánovej blízkosti; ovocie radosti v duši; ako Ján Krstiteľ, predchodcovia Božej milosti.

15.12.2024

„USTAVIČNE SA RADUJTE v Pánovi! Opakujem: Radujte sa! Vaša miernosť nech je známa všetkým ľuďom. Pán je blízko“ (Flp 4, 4-5). V liturgii Cirkvi je tretia adventná nedeľa známa ako *Gaudete* alebo „Radostná“ nedeľa a

my sme pozvaní zamyslieť sa nad príčinou našej radosti. Všetci v hĺbke duše túžime byť šťastní. Niekedy však túto radosť hľadáme len v čiastkových aspektoch nášho života: vo vlastníctve určitých materiálnych statkov, v spoločenskom uznaní, ktoré sa nám dostáva, v získaní nejakej kvality alebo v pokojnom rodinnom živote. To všetko je nepochybne dobré, ale svätý Pavol nám pripomína, že tieto radosti dosiahnu svoju plnosť len vtedy, keď sú zakorenené v šťastí, ktoré nám dáva Ježiš: „Ustavične sa radujte v Pánovi“.

Prorok Sofoniáš zasa dôrazne vyzýva svoj ľud, aby žil radostne, napriek nástrahám nepriateľov a aj napriek tomu, že sa mnohokrát odvrátil od svojho Boha: „Raduj sa, dcéra Siona, jasaj od radosti, Izrael, raduj sa a jasaj celým srdcom“ (So 3, 14). Aj my, aj keď sa objavujú pokušenia alebo keď sme unavení, môžeme si túto

radosť uchovať v hĺbke svojho srdca.
A práve túto možnosť vďaka
Kristovej blízkosti oslavujeme na
Vianoce.

Radosť „je dych, spôsob, akým sa
kresťan vyjadruje“^[1]. Tak ako je
dýchanie prvým prejavom života,
úprimná radosť je prejavom toho, že
Ježiš ponúka autentickú odpoveď na
hlboké túžby nášho srdca. „Pán, tvoj
Boh, je uprostred teba (...), obnovuje
ťa svojou láskou, plesá a raduje sa s
tebou ako na sviatok“ (So 3, 17),
pokračuje prorok Sofoniáš v
dnešnom prvom čítaní. Boh
prekvapujúcim spôsobom prejavuje
väčšiu radosť z Vianoc, než máme my
sami: taká veľká je jeho túžba nájsť si
miesto v našom živote.

JÁN KRSTITEĽ nás sprevádza počas
väčšiny adventného obdobia. Vidíme

v ňom stelesnenú cnosť, ktorá je nevyhnutná pre prežívanie trvalej radosti: pokoru. Medzi učeníkmi, ktorí ho nasledujú, sa šíri správa, že by mohol byť dlho očakávaným Mesiášom. Mnohí za ním prichádzajú s otázkami, ktoré majú usmerniť ich vlastný život: „Čo teda máme robiť?“ (Lk 3, 10). Keď však Pánov bratranec vycíti myšlienky ich srdca, neváha potvrdiť: „Ja vás krstím vodou. No prichádza mocnejší, ako som ja. Ja nie som hoden rozviazať mu remienok na obuvi“ (Lk 3, 16).

Napriek svojmu úspechu, napriek skutočnému dobru, ktoré koná, Ján vie, že celá jeho činnosť má plný zmysel len vtedy, ak je zameraná na Krista.

Pokora nám pomáha orientovať našu existenciu na Božiu veľkosť. Na druhej strane pýcha „neverí, že je možné, aby Boh bol taký veľký, že sa môže urobiť malým, že sa nám môže

skutočne priblížiť“[2]. Na druhej strane tí, ktorí sú pokorní, bez toho, aby popierali svoje talenty alebo strácali motiváciu pracovať čo najlepšie, nachádzajú svoju radosť v sklonení sa pred dieťaťom, ako to robili králi z Východu alebo pastieri.

„Boží pokoj, ktorý prevyšuje každú chápacosť, uchráni vaše srdcia a vaše mysle“, hovorí nám svätý Pavol (Flp 4, 7). Cnosť pokory nás učí, že jediný dôležitý súd je súd Boha, ktorý sa nám ukazuje v tvári usmievajúceho sa dieťaťa. Vždy, keď sa prostredníctvom modlitby priblížime ku konkrétnej Ježišovej láske, oslobodíme sa od úsudkov o sebe samých, ktoré často nezodpovedajú skutočnosti a nakoniec nás oberajú o pokoj. Zisťujeme, že Boh nás nemiluje za to, čo robíme alebo za to, čo nerobíme, ale za to, čím sme: jeho deťmi. A to nám tiež pomáha neodsudzovať druhých. V Betleheme môžeme zmeniť svoj pohľad na

pokornejší pohľad a potom sa stať prameňom pokoja a radosti pre ľudí v našom okolí.

SVÄTÝ JOSEMARÍA zhrnul úlohy apoštola do nasledovného: kresťan je „rozsievačom pokoja a radosti“[3]. Pokora vyplývajúca z vedomia, že sme rozsievačmi veľkej zvesti, ktorá pochádza od Boha, nás povedie k tomu, aby sme sa nikdy neunavili v šírení evanjelia. Pri mnohých príležitostiach bude stačiť náš úsmev tvárou v tvár nepriazni osudu; pri iných zasa pochopenie, ktoré prejavíme tvárou v tvár problému milovaného.... „Radosť evanjelia naplňa srdce a celý život tých, ktorí sa stretávajú s Kristom. Tí, ktorí sa ním nechajú zachrániť, sú oslobodení od hriechu a smútku, od vnútorného prázdna a izolácie. S Ježišom Kristom

sa stále rodí a znovuzrodzuje
radosť“[4].

Naše kresťanské svedectvo nie je
namierené proti ničomu a nikomu,
ale je prejavom pokory Boha, ktorý
sa chcel stať človekom, aby sa s ním
každý mohol stretnúť. Ako jeho
pokorní učeníci chceme prispieť k
tomuto ohlasovaniu: každé naše
gesto lásky môže byť zdrojom a
obnovou radosti prostredia, v ktorom
sa nachádzame; Ježiš sa chce narodiť
v druhých prostredníctvom našich
malých skutkov lásky.

Vždy nám pomáha kontemplovať
Máriin život, aby sme boli
prekvapení jej radosťou plnou
pokory. Po prijatí veľkej správy, že sa
má stať Božou matkou, nezostáva
zahľadená do seba, ani neočakáva, že
jej budú všetci slúžiť. Neotáľa ani s
prílišným premýšľaním o osobitnom
poslaní, ktoré dostala. Tvárou v tvár
Božej veľkosti reaguje zdanlivo

jednoduchým gestom: radostne beží slúžiť svojej sesternici. Od Boha, ktorý sa vždy ukazuje ako blízky, sa naučila, že skutočná radosť pramení z konkrétnych skutkov lásky. „Nech sa aj my všetci nakazíme radosťou našej dobrej Matky: nech sme v tomto podobní Márii — a tak sa budeme viac podobať aj Kristovi“[5].

[1] František, *Homília*, 28-V-2018.

[2] Benedikt XVI, *Homília*, 6-I-2010.

[3] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 120.

[4] František, *Evangelii Gaudium*, bod 1.

[5] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 109.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/tretia-adventna-nedela-
cyklus-c/](https://opusdei.org/sk-sk/article/tretia-adventna-nedela-cyklus-c/) (26.03.2025)